

P e t r

Š a b a c h

A

n a k o n e c

V á n o c e

Petr Šabach A nakonec Vánoce

P

e

t

r

Š

a

b

a

c

h

A

n

a

k

o

n

e

c

V

á

n

o

c

e

NAKLADATELSTVÍ PASEKA
PRAHA – LITOMYŠL

Copyright © Petr Šabach, 2015
Cover © Jan Šabach, 2015

ISBN 978-80-7432-705-6 (Epub)
ISBN 978-80-7432-706-3 (Mobi)
ISBN 978-80-7432-707-0 (Pdf)

PODĚKOVÁNÍ

Lád'ovi Horáčkovi, s kterým jsme se na téhle knížečce někdy na jaře dohodli. A také Aničce Horáčkové a Lence Hennerové a vůbec všem pracovníkům, spolupracovníkům a příznivcům nakladatelství Paseka.

A samozřejmě, že ještě vnoučatům Sophii, Damiánovi a Andulce.

Кр а́наи Го́уроа !

Ден Го́уроа

POHŘEB MRAVENCE ZNÁMÉHO POUZE BOHU

Miz Butler mi položila ruku na hlavu. Písmeno „g“ se zastavilo na kraji stránky a zůstalo tam váhavě přešlapovat, protože dál už to pro něj bylo nebezpečný. Chvíli jako by váhalo, jestli se nemá vrátit a připojit se zpátky ke slovu „dog“, odkud si to namířilo na výlet do neznáma, a zdálo se mi, že mává na ostatní dvě písmena, aby se k němu přidaly, a v tom momentu mi Miz Butler zavolala tiše do ucha: „Haló...! Je někdo doma?“ A když sem se probral úplně, tak dodala: „A co tohle, Damiáne, tady nám chybí písmenko gé.“ Chtěl sem jí vysvětlit, že to já vím taky a že to géčko je teď až na samým krajíčku mý stránky, ale než bych se s ní hádal, tak sem ho tam jednoduše připsal znova. Tohle někdy mívám, protože mám podle všeho ADHD, z čehož plyne, že mi občas musíte jemně šáhnout

na hlavu, abych vás vůbec začal vnímat. Prej mám tohle ADHD předaný od táty, jelikož je to dědičný a od maminek se to prej nepřenáší. Když sem to jednou oznámil Robinsonovi, tak mi řek, ať si z toho prej nic nedělám, že podle něho nás musí bejt na světě dost, protože na Hlavní ulici v jednom obchodě prodávaj trička, kde je to vyvedený velkejma tiskacíma písmenama. „Ta tvoje zvláštnost...“ řek tenkrát, ale když sem se tam pozdějc zašel s našima podívat, tak se zjistilo, že to, co viděl za sklem toho krámu, bylo černý tričko s bílým nápisem AC/DC, což je, jak mi táta vysvětlil, prej nějaká kapela. Co se kapel týče, tak já mám rád Beatles. Jak říká táta, je to zvláštní, ale všechny děti maj rádi hranolky a Beatles.

Ale tohle, co vám chci vypravovat, se stalo to ráno, co sme šli s Robinsonem do školy a na konci Čtvrtý ulice sem pozoroval, jak na chodníku kousek před náma panáčkuje před zmuchlaným obalem od tyčinky Mars takovej jeden malej a roztomilej čipmank a snaží se vrazit čumáček dovnitř, kde asi cejtil eště trošku

čokoládový polevy. Robinson mi šáh na hlavu a trochu mi s ní zatřás.

„Medvěd!“ řek Robinson a ukázal směrem k plotu na rohu ulice, jenže já se nejdřív vůbec nepolekal, jelikož on to slovo „medvěd“ vyslovil úplně stejným tónem, jako kdyby řek například „středa“. Jako bych se ho před chvílí zeptal: „Ty, Robinsone, co je vlastně dneska za den?“ A on by odpověděl: „Jářku, středa, příteli... dneska je středa.“

Strach sem necejtil. To přišlo až pozdějc. Ted' sem byl schopnej akorát tak zírat. Stejně jako Robinson.

Tohle byl tutově náš první medvěd, kterýho sme potkali na ulici – co na ulici, kterýho sme kdy potkali vůbec! – a řeknu vám, že to je velmi zvláštní pocit, když si uvědomíte, že pozorujete medvěda a přitom nevidíte mezi ním a vámi nic, co by aspoň vzdáleně připomínalo mříže. Dřepěl naprosto nevzrušeně na cihlovým plůtku zakončeným ostnatým drátem a ze všeho nejvíc připomínal medvěda, kterej kadí a eště si u toho čte noviny. Seděl, pracky mezi nohama, koukal

kamsi pod sebe a zadek se mu pohupoval doleva a doprava, podle toho, jak komíhal tím svým velkým chlupatým tělem. Pak pomalu otočil hlavu a zůstal pár vteřin hledět naším směrem. Chybělo už jen, aby na nás otráveně zahulákal, kdeže sme se my dva až doteď flákali.

„Žádnej oční kontakt...“ zašeptal Robinson.

„Taky si myslím...“ zašeptal sem i já.

„Prej je dobrý dát ruce nahoru, abysme vypadali větší...“ vzpomněl sem si.

„To je fakt... jenže s rukama nad hlavou se dost blbě utíká, a my bysme teď asi utíkat měli...“ řek potichu, a než to dopověděl, tak v nanosekundě vyrazil a já za ním, ruce nahoře, a zpátky směrem ke Třetí a Druhý a zastavili sme se až u První ulice, kde sme potřebovali oba dva trochu popadnout dech. Ohlídli sme se za sebe, ale vypadalo to dobře, žádnej medvěd se za náma nevydal, teda nevyrazil, žádný zlověstný mručení, všechno kolem nás vypadalo naprosto normálně, zase to bylo to naše klidný městečko, kde na jezeře u univerzitního areálu usínaj k polednímu kachny jak na povel.

„Vememe to jinudy...“ řekl Robinson a opatrně nakouk do První ulice. „Nic nevidím...“ zašeptal.

„Měli bysme bejt potichu, nebo bysme měli dělat hluk? Co myslíš?!“ zeptal sem se eště pořád šeptem.

„Navrhuju bejt spíš potichu,“ řekl Robinson, ale už nešeptal.

„Taky si myslím,“ řekl sem. „A co ruce? Necháme si je pro jistotu nahoře?“

„Tím rozhodně nic nepokazíme...“ řekl Robinson, a tak sme takhle s rukama nad hlavou prošli celou První a pak to vzali zadem a kolem parku až ke škole.

„Že mu nevadí ten drát?“ říkal sem. „Vostnatej drát, kterej je tam nataženej kvůli němu, a von si na něm lebedí, jako by se vůbec nic nedělo. Jak na nějaky houpačce tam seděl...“

„Ten to přes ty chlupy vůbec necejtí,“ řekl Robinson. „To máš stejný, jako když utíkaj vězni přes zdi, na kterejch sou vostnatý dráty a eště ke všemu skleněný střepy zalitý do betonu, tak ty vězni si vezmou s sebou deky a hoděj je na tu zeď a všichni bachaři sou na ně krátký...“

„Přitom,“ vzpomněl sem si, „nám nedávno někdo tvrdil, že tady na ulici nebyl viděnej jedinej medvěd už pár let. Myslím, že to říkala miz Butler.“

„Vona je prdlá. Je to hipík,“ řek Robinson.

„Cože je?!“ zeptal sem se.

„Znamená to, že je prdlá... Podívej se na ni, co to tam dělá!“ ukazoval směrem ke školnímu vchodu, kde stála miz Butler ve strakatý blůze a od těch dveří, otevřenejch dokořán, mávala na děti kolem, ať si pospíšej dovnitř. Taky sme přidali do kroku.

„Rychle, rychle, chlapci!“ pobízela nás. „Pospěšte si přece...“

„Viděli sme medvěda!“ volal na ni Robinson a já v běhu kejval hlavou, že to je fakt.

„Sedí na plotě na konci Čtvrtý...“

„No právě, že už nesedí!“ volala miz Butler ustrašeně a vtáhla nás oba prudce do dveří, za kterejma stály už prakticky všechny děti z naší školy, a teprve pak s úlevou pronesla: „Ještě, že vy dva chodíte vždycky jako poslední...“ Ale to se ten den spletla, protože teprve když už sme

byli s Robinsonem uvnitř, zastavilo na parkovišti auto a z něj vyběhla Rebeka a za ní se líně klátil její táta a my je sledovali skrz ty naše skleněné vchodové dveře, a aniž bysme řvali nebo varovně pištěli, tak sme všichni za tím sklem bezhlesně a co nejpreciznějc vyslovovali slovo „medvěd“, asi tak, jako když napovídáte ve škole kamarádovi, co neví a je v úzkejš.

„Jakej medvěd?“ divila se Rebeka, když za ní zapadly dveře, a když sme jí my dva s Robinsonem popsali, co sme viděli, a koneckonců i některý jiný děcka, tak z toho byla najednou úplně paf. No a teprve potom sme se rozešli do svejš tříd a až někdy kolem oběda sme to všichni v klidu probrali eště jednou a někdo tvrdil, že je v našem městě prej medvědů celá rodinka a že jeden nebo dva medvědi byli vidět i na Hlavní ulici, ale na to řek Robinson, a já ho podpořil, že podobnej nesmysl eště nikdy neslyšel, a že jestli si dotyčnej, co to tvrdí, uvědomuje, jak by s tím medvědem policie a hasiči zacvičili, jak by si s takovejma medvědami poradili, když maj přece k dispozici vystřelovací

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.